

olgu küll ainus tilgakene igameeste edasi woorawas aegade-ojas, aga meile inimestele, kelle elu ja olu aeg siin maailmas üsna ürikene on, meile on üks aasta ka küllalt suur ja tähelepanemise wäärt aeg. Mis ei saa kõik ühel ainsamal aastal maailmas ära tehtud ehk mis nähtud, iga minut ja iga tund toob uudist ette ja wautab wanat minewikku igameeste magama. Rahwad on aastaga langenud, saawad edespidigi weel langema, riigid lagunenud ja mitmed mehed, kes üle maailma kuulsad oliwad, ei ole aasta pärast enam kohegil olnud, waid nad on ära kutsutud ja kadunud. Kui tähelepanemise wäärilise walmistust ei ole ühe ainsama aastaga ära tehtud saanud ja keegi maailmalastest ei wõi öelda, kui palju öieti maailmas üht ehk töist weel tegemata jäänud, ehk kui palju weel tehtud saab? — Seepärast on igal mehel selge küllalt, et aasta üsna suur tähendus ja ajaarw meie eluramatus on ja, et tubliste kõigest jöuust töötades ehk tööd tehes aasta sees nõnda mõndagi mõnusat tükki ära teha wõime ja unistades

nõndasama ka tegemata jätta; sellepärast „tee tööd ja palu Jumalat, siis on kõik asjad majas korras!“

Wõdrame omad silmad Eesti-rahwa pääle, siis peame ütleva, mitte kellegi meelitamiseks ega paitamiseks, waid tõele auuandmiseks, et usinus ja hoolus kõigel pool selle rahwa omanduseks on. Ta ei tõrgu ega tüdi mitte ära atra kandes ja ei kardata ega pruugigi enam kohkuda, ka muid kõrgemaid ametid oma hooliks wõttes. Tüdinemata töötamise himu on teda ka nüüd nõnda kaugale aidanud, et enam kohegilt töistest, meie maa-elulastest palju taga ei ole jäänud, waid palju enneminne ikka jääb, kus nende liikmed kuidagi wõitujooksma juhtusiwad, jääb on ikka wõit meie omaks jäänud, olgu küll et sellegipärast meie kitsamal isamaal weel mitte kõik töiste kaasinimeste sarnased õigused kätte ei taheta anda! — Tehkem aga, armsad suguwennad Eesti-lased, terwes waimus ikka kõige hoolega, nagu seninigi, tööd omais ametites ja waimuharimises edasi, jäägem kõigest südamest ja